

Forgács Zsuzsa

HÉT NŐ NEW YORKBAN

Kieresztett körmök

Egyszóval levonatoztunk Lillával Brooklynba, a Coney Islandre, és majd hasra estem a meglepetéstől, ugyanis tisztára olyan volt a tengerpart ott, mint egy nagy orosz lakótelep az ötvenes évek stílusában. És tényleg mindenki orosz azon a környéken, és ülnek ezekben a koszos orosz vendéglőkben, ahol rendes pudvás rántott krumplit, gumis csirkét és vízizű főtt kukoricát lehet enni, na meg vodkát döglésig. Ülnek a részeg oroszok a szemetes tengerpartjukon a kis fecskéjükben, és nézik a nagy Atlanticot szomorúan.

Az óceán meg mint sűrű olvadt acéltömeg csillogott előttünk súlyos párába burkolódzva, amin a vakító napsütés gyilkosan verte át magát. Semmi sem fitogtatta körvonalait. A határok elmosódtak. Minden az átmenetek végtelen árnyalatairól szólt a platinafehértől a bágyadt mélyszürkéig.

Órákon át ültünk a parton, a tengerszagba merülve, és elménket üresre kapcsolva matattunk a kavicsok között. Nem sejtettük, hogy a megfellebbezhetetlennek tűnt meghittség utolsó óráit éltük át. Hogy tizenkét éves barátságunk a naplementével örökre kivonul életünkéből. Két nappal később Lilla beleszeretett egy örült equadori indiánba, aki kókaugynök is, valamint király, és istentől származó, aki azért mellesleg szeretne belépni a Kommunistá Pártba vagy valami hasonló szimpatizáns szervezetbe. És meggyőzte Lillát, hogy hagyja ott a jó kis programozói állását, hogy a világ megváltására tudjanak koncentrálni, és hogy felhívjon engem angolul, és belerecsejje a telefonomba azt a lapos gépi szöveget, hogy szálljak le róla, mert nem vagyok az anyukája, de ha az lennék se számítana, mert csak egy isten van, és az a Tupak Amaru.

Aztán azzal folytatódott a tömegőrület, hogy irtam egy levelet Lillának, amiben egy rakás zselépuddingnak hívtam. Mázlira a postás épp akkor vitte ki neki, amikor Amaru isten nem volt jelen, mert Lilla felhívott, és föl is rohant hozzám a 181-es utcába, és egy órán át könyörgött, hogy bűjtassam el, mert a pasi prostituáltat meg kókacsempészt akar faragni belőle, de minimum programként legalábbis meg fogja ölni. És botladozott jobbra-balra, mint egy üzőtt, megsebzett szarvas, miközben folyamatosan mellém nézett. Csak oldalról sikerült néha elkapnom a szemét, amely mint felkavart zavaros pocsolya birkózott ezzel az Amaru nevű halálos orvénnyel. A pasi felhasította Lilla összes festményét, és kihajította őket az utcára, aztán elégette a Lilla családjáról szóló fényképeket, majd az enyémekeket, miután hetedíziglen megátkozott. Aztán Lillát arra kényszerítette, hogy felesküdjenek az ördögre, és egyéb démonikus aktusok közepette meglátogassanak több bolygót is a szomszédos galaktikákban. Nem tehetek róla – hebegte Lilla jeges lehelettel, és a falamba marta körmeit –, de mostantól csak a transzcendens létezik számomra, és végre megértettem a Dr. Faustust. Lerohant az utcára telefonálni, majd visszajött, és jelentette, hogy találkozni fognak a Plaza Hotel éttermében. Megegyeztek, hogyha Lilla egy vörös rózsaszálat helyez némán az asztal-

ra, akkor az azt fogja jelenteni, hogy végleg szakítani akar. A pasas pedig megígérte, hogy nem tesz kísérletet, hogy ettől a szándékától eltérítse.

– Nem tudtál vele telefonon szakítani? – akadémikodtam.

De Lilla úgy nézett rám, mint egy elvágandó libanyakra, úgyhogy megéretttem, hogy itt már nem maradt más hátra, mint rendezett sorokban visszavonulni statisztának, mert muszáj hagyjam Lillát, hogy maga válassza meg öngyilkolásának eszközeit, amiképpen ő is hasonló szabadságot biztosít nekem, mikor én kívánok menetrend szerint begáncsolni magamnak.

Egy hét után telefonált, hogy a pasit letartóztatták, sőt már el is ítélték hét évre, mert közben már folyt ellene a tárgyalás az öt kiló kóka miatt, amit Kolumbiából szállított, és hogy nem tud mit csinálni, mert a krapek naponta hívja őt a börtönből R beszélgetéssel, minek következtében a telefonját ki fogják kapcsolni, mert ekkora számlát ő már nem fog tudni kifizetni. Meg a pasi arra akarja rávenni, hogy elmenjen ehhez a francia Madame-hoz kuruzánnak a Felső Keleti negyedbe, hogy a befolyó pénzből fölbérelhessenek egy ügyvédet, aki majd kiássa őt a börtönből.

– És ezt te végighallgatod? – kérdeztem, most már nem bírva titkolni irtózatomat. Erre Lilla letette.

Egy hét után felhívott, és egy utolsó üzenetet hagyott a gépemen. Elmondta, hogy délre költözött egy New Mexicó-i kisvárosba, ahol a pasi börtöne van, hogy naponta tudja látogatni. Aztán elmesélte az álmát. Állt Herceg Zsuzsával Kínában a Sárga-folyó partján, ami nagyon széles volt és hullámos. Akkora tarajos, tajtékos hullámokat vetett, mint a tenger. És tudták, hogy át kell kelniük, mert ez volt a következő szakasz az emberiség történetében. Közben jelen volt még egy öreganyó, akinek elfelejtettem a szerepét. Azt hiszem, ez egy javasasszony volt, de nemcsak ő állt ott, mint később kiderült, hanem egy egész nemzet, sőt nemzetek álltak mögöttük a parton, és várták, hogy ezek ketten mire jutnak. Lilla tudta, hogy ő a maga részéről át tudna kelni, mert volt egy különleges technikája, amivel sokáig tudott a víz alatt maradni, de nem akarta Zsuzsát meg a javasasszonyt elhagyni, tehát maradt az innenső parton, miáltal az egész emberiség nem tette meg a következő lépést történelmében. És beszélgettek Zsuzsával egy angliai lakásban, és mondta neki Lilla, hogy milyen gyönyörű, de mekkora pech, hogy a szemében nincs semmi, hogy a szeme megkopott és üres. Mire Zsuzsa szégyenkezve bevallotta, hogy mindig amikor Európából átrepül Amerikába, akkor a szeme kiürül. Hogy mialatt átkel az óceánon, az alatt minden költészet kiszáll belőle.

Gyíkok a napon

A harmadik pohár ment szét a kezében aznap, és rájöttem, hogy vallomásra készül. Én viszont mindenre készen álltam, hogy ezt megakadályozzam.

Aztán összetörte kedvenc kínai levesestányéromat, de erre is csak legyintettem, és mosolyogva azt mondtam, hogy nem érdekes. Bármilyen legyen is az ellenem elkövetett bűne, erről nekem semmi szín alatt ne kelljen tudnom. Már-már odáig süllyedtem, hogy szemérmetlenül azt szerettem volna javasolni neki, bírja ki vasárnapig, amikor amúgy is gyónni megy. De Ahne már perverzül eltökéltnek látszott, hogy nekem öntse ki a szívét.

Ahne az arizonai sivatag zordságában nőtt fel, kaktuszok között, egy súlyosan protestáns családban, és csak egyetemista korában tért át a katolicizmusra, hogy könnyítsen követelődő istenének rettenetes nyomásán, és rendszeres bűnbocsánatot nyerhessen különösebb megaláztatások nélkül. A Harvardon végzett, és most egy katolikus lap szerkesztőjeként tengette életét New Yorkban. Három hónapja költözött be hozzám, de zavara rejtélyem fölött azóta sem enyhült.

Aggódva figyeltem, hogyan önti be a forró vizet sárga madarakkal díszített teáscsészembe, és amikor a csésze mégis megrepedt, határozott léptekkel kimeneteltem a konyhából, és bezárkóztam a fürdőszobába. Ahne követett.

– Mondanom kell valamit – suttogta az üvegen át.

– Nem hallok semmit – mondtam rémülten, és elindítottam a kádcsapot meg a mosdócsapot, bekapcsoltam a hajszárítót, és a fülemre tapasztottam a kezem. Az egész testem a halántékomban lüktetett. Jó tíz perc múlva kisettenkedtem a fürdőszobából, de Ahne sem maradt rest, azonnal elibém termett, és lázasan azt hadarta:

– Bocsáss meg, de én három hónapon át meg voltam győződve róla, hogy te egy KGB-ügynök vagy.

– Nem érdekes – mondtam iszonyúan megkönnyebbülve, és berohantam a szobámba, és becsuktam az ajtót.

– De ez még nem minden – kiabálta a szobám ajtaján keresztül. Úristen, gondoltam, ez most be fogja vallani, hogy kikutatta a szekrényeimet, és átnézte minden papíromat. Na nem, ezt nem engedhetem meg neki, hiszen semmiképp se tudnám meggyőzni arról, hogy ez engem halálosan közönyösen hagy, mert ezzel még inkább gyanúba keverném magam, és ő megsokszorozódott büntudatának nyomása alatt azonnal kiköltözne tőlem, én meg itt maradnék egy szál magam, nyakamban egy nyolcszáz dolláros lakbérrel. Lelki szemeimet a négyszáz dolláros deficitre tapasztottam, és feszesen kinyitottam az ajtót.

– Nézd – mondtam bársonyos keménységgel próbálva végérvényesen beléragasztani a szót –, hasonló helyzetben én is azt gondolnám, hogy te egy KGB-ügynök vagy, mi sem természetesebb, úgyhogy mi lenne, ha ezt itt most lezárnánk és elfelejtenénk? Most pedig a postára kell menjek, szia.

Lerohantam a pincébe a mosodánkba. De oda is követett.

Száraz, gyanakvó szemmel fürkészett. Úristen, gondoltam, ez nem nyugszik, amíg ki nem fúrja magát a lakásomból a gyerekkori fixációja miatt.

Még a beköltözése utáni második héten elmondta, hogy mindennap reszketve várta a pillanatot, hogy anyja elmenjen hazulról, és ő a titkos családi dobozt előhalászva rejtékhelyéről, Koreában meghalt apjának fényképét nézegethesse. Ötven botütést kapott minden alkalommal, mikor rajtakapták, de ő képtelen volt abbahagyni a doboz felkutatásának kényszerét. Sohasem derült ki, mért volt tiltva, hogy apja fényképét nézegethesse, és hogy anyja mért állított neki újabb és újabb csapdákat a doboz eldugásával.

Kiemeltem a mosógépből a nedves ruhákat, és elindultam a szárítógép felé. Nem néztem Ahnéra, de éreztem robbanótöltettel teli tekintetének perzselését ideges mozdulataimon, és minden kipotyogott a kezemből. Ő viszont nem mozdult, hanem hagyta, hogy harmadszor és negyedszer emeljem fel a földről ugyanazt az alsóneműt. És ha megadnám neki az ötven botütést – gondoltam –, akkor nyilván maradna, és persze mindennap kényszeresen átfésülné a fiókjaimat, bizonyítékokat keresve. Ha nem teszem meg, akkor elmegegy keresni magának valakit, aki hajlandó lesz megbüntetni őt

a megbüntethetetlenért. Ettől a gondolattól megnyugodtam, hogy mindig meg fogja találni az emberét, hogy a mindenség végül is nem rám osztotta ki végérvényesen hóhérának szerepét. Beindítottam a szárítógépet, és láttam magunkat a sivatagban, ház nagyságú kaktuszok árnyékában, homokkal telefűjt szájjal meredve a napsütötte fehér sziklákra, melyeken a Jóisten heverészik, aki azt mondja nekünk, hogy semmi se sietős, hogy ő mindenképpen megvár minket, amíg kiéljük mazochizmusunkat, hogy nem érdekes, mennyi ideig akarjuk még kínozni magunkat válogatott bűntudatunkkal, bármikor legyünk is készen rá, ő mindig ott fekszik, teljesen nyitva ránk, a helyes útra mutatva.

– Kiköltözöm – motyogta Ahne kicserepesedett szájjal, és elszörnyedve csodálkozott rá önnön döntésére.

– Oké – feleltem hangtalan, és odafeküdtem én is a sziklákra, sütkérezni, mint a gyíkok, lebegni egyet a csillogó homoktáj fölött.

Szunnyadás a télben

Úgy tűnik, ezen a lankán kell tollamat illendően elpihenni hagyni. Ugyanis szörnyű baleset történt. Gail sokszoros óvásom dacára a szemközti spanyol ifjúval kezdett enyeglegni vagy egy hónapja – a beköltözése utáni tizenkettedik percben. Én borzasztóan vigyázok, hogy senkivel ne keveredjem intímebb kapcsolatba a tömbben, különben az első összeveszésnél kénytelen lennék harminc utcával arrébb költözni. És erre puff neki nem hallgatott rám, és amikor ma állítólag egy könyvet akart átvenni a spanyolnak, akkor a spanyol nem nyitott ajtót, és sajnos tőlünk pont átlátni hozzájuk (egy kábé két és fél méteres űrt kell elképzelni a két lakás között), ahol is gyanúsán nyitott ablakok mögött a mi színünk előtt egyesül épp egy rajtunk kívül fekvő, általunk ismeretlen nővel. A nő fehérneműi éteri bujaságban hevernek részben a hozzánk legközelebb eső karosszék karfáján és ülökéjén, részben arról továbbhullva a szőnyeg báriosoyos, lágy mintázatán.

Es a nő? Mit mondhatnék róla?: puha és piheg. És mint akinek torkán akadt a lélegzete a ritmus fullasztó édességétől, mellyel engesztelhetetlenül beléhatolnak szüntelen. Olyan megadóan lüktetnek, hullámznak ezek itt nekünk, olyan vég nélkül egymásba szakadva és légért fuldokolva, hogy esküszöm, mindjárt a könnyem csordul a felzaklatott húsnak ettől az ostorozatlan, megzabolázatlan látványától, mely még így is, egy egész lichthófnyi téren is áttöretve belém hatol, átjár és beszippant ólomsúlyosan, mint egy édes, mély torkú, zöld moszatos óceáni örvény.

Uramisten! A közössülésnek és az érte folyó kísérleteknek képtelenség megálljt parancsolni, a közössülés örökkévalóságba öntésének vágya megsemmisülésig hergeli agyvelőnket. Ezen a ponton hal rettentő halált az ideológia. Ezen a ponton az ember elindul onmagának örülni, és magára bólint, ahogy fény derül testének lágyabb és pasztellesebb felületeire.

Fent leírt látvány nem múlt ki nyomtalan, mint egy orkán kergette báránnyel. Lakótársnóm az utolsó ítélet mértékegységeivel mérhető hisztériás rohamba vetette magát. Vetődik, tekereg, miközben az a fajta repedt torkú vinnyogó cincogás hagyja el ajkát, mely a földrengés elől felszínre bukó állatok sajátja. Az a néhány csepp nyál, amit eközben rám permetez, a tettek mezejére vezérel: azonnal féltve őrzött orosz al-

tatótartalékombhoz nyúltam, két darab Noxyronért plusz két Seduxenért, és ezt próbáltam lediktálni bele, de ahogy megálltam a csap fölött a teli pohár vízzel, abban a pillanatnyi vákuumban szórakozottan bekaptam mind a négy pirulát, és a csodálkozástól bénán le is nyeltem őket. Na most én itt mindjárt lefordulok a székről, ez meg mint egy hidrogénbomba zuhan rám frissen és ifjontún, mint akit most szedtek le a futószalagról, teljes izom- és hangszálkészségével. Babapopsiját az ölembe ejti, és tépi kérlek a ruhámat, hogy „mennyre FÁJ” neki, én itt birkózom vele, izzadt kis mancsát az utolsó szalonképes kínai selyemingemről tragédiát sejtve fejteném le, hogy ezeket az utolsó sorokat még le tudjam gépelni, mielőtt elájulok. Hát én még ma éjjel statisztikát is akartam tanulni, és erre most nekiállok szédülni. Igen, most fordulok le a székről. Végem van, CSAOOOOOOOO!

Na most visszatérve a Noxyronra.

Én orosz altatókon nevelkedtem, és még akkor is, ha ez az orosz altató magyar szabadalom alapján gyártódik a távoli Irkutszkban, akkor se tudok átállni a helyi amerikai gyártmányokra. Nekem kell az, hogy mielőtt kinyomom a tokjából ezt a tablettát, akkor azok a cirill betűk megszimogassák az én szememet. Mert akkor olyan mozgalmisan forró és töretlen leszek, mintha búbos kemencének dörgölődve indulhatnék szunnyadásnak a télben.

Nadír

Közben egy ír származású volt jezsuita pap megszorongatott, aminek következtében már egy hete rettenetesen beteg vagyok, ugyanis átadta nekem saját bejáratú ázsiai influenzáját. Elvitt egy brazil kocsmába, és megbeszéltük a legutolsó számú palimat, aki engem elvontatott hosszú lejáratú börtönpszichológus fiúmtól, majd eltűnt, mint szürke szamár a ködben. Szokásos volt a felállás, mármint a kiugrott pap vigasztal a palik miatt, de közben mocskos ajánlatokkal kecsgett. És mondtam neki, hogy elnézést, de TÉNYLEG nincs kedvem, és feszegettem le rendesen azt a ragacsos tenyerét rólam. Eközben itatott keményen, amit viszont a bánattól zsibbadtan hagytam, és láttam az ördögöt villogni a szemében. Mondtam is neki, hogy ezt nem tartom véletlennek, mert csak egy jezsuita kerülhet olyan intím kapcsolatba az ördöggel – a vele folytatott állandó hadakozás és párbeszéd következtében –, hogy az kiirthatatlanul részévé váljon. Úgy tett, mintha badarságot szóltam volna, de mondtam, kár tagadnia, mert nem véletlen, hogy jezsuitának ment, mert azok mind a hatalommal és manipulációval kacérkodnak, ami persze az ördög kedvenc témája. Most joggal kérdezheted, hogy miért türtem a társaságát. Nos, erre nincs igazán mentségem, de néha annyira kیههزك az európaiakra, hogy hajlandó vagyok bizonyos korlátoltan esztelen alkukra.

Az ázsiai flutól különben majdnem megszűnt mindennemű testhőmérsékletem, és szinte egyáltalán nem maradt folyadék bennem. Ami mégis megmaradt, az testem alsó felébe ülepedett, mintha egy edény volnék, amitől viszont nem volt arcom, és nem volt szám, és minden három percben felpattantam, hogy némi testnedv loccsanjon lebévult testrészeimbe. Persze nem mertem elaludni, mert úgy éreztem, mintha fekete hamus forgószelebe zuhannék, ami felkap, és szédítőn magába porlaszt. Három éjszakát kuzdöttem így végig alvás nélkül, majd egy amerikai gyártmányú terrorista antibiotikumot írt fel az orvos, amitől brutális túlérzékenységem támadt. Mintha idegcsomóim le lennének mezítelenítve, és csupaszon feküdnének neki a külvilágnak. Ha

vizet láttam, azonnal bőröm alatt éreztem csobogását, fokát, szagát. Igen, szökőkutak zubogtak bőröm alatt, a szaglásom pedig mint a kitenyészített vadászkutyáé. Mindent szagilag értettem, a világ csak szagokból állt. Szagok csaptak föl minden irányból, mint a sár, és mint repülő testek húztak el mellettem. Minden, ami mozdult, szagként mozdult, és szagba fordítódott le. Idegeimnek ettől a lecsupaszodásától állandóan kiélezve, készen álltam ölni. Ha kezemben forró teáscsészét tartottam, kényszerítettem magam, hogy letegyem a földre, nehogy hozzávágjam az első emberhez, aki hozzám fordul, megszólít, rám nevet. Ha kés vagy villa került kezembe, rémülten hajítottam táskámba, nehogy kiszúrjam valami szemét, vagy elvágjam valami torkát, ami állandóan ott csiklandozta valahogy a történések és dolgok hegyét. Csodáltam magam, hogy az iszonyú kihívások ellenére képes voltam megállítani gyilkos hisztériás rohamaimat egészen addig, míg egy a tudományos kereszténységet kultiváló fekete szent ember fel nem fedezett egy önkiszolgáló étterem pultjánál, amint épp egy kést dobtam rémülten táskámba, hogy bele ne döfjem a szomszéd krapekba, aki megállás nélkül a könyökömet markolászta, és a mellemet dicsérte. A szent ember pedig kézen fogott, és megkérdezte, hány napja nem aludtam. Mondtam, hogy egy hete. Erre benyomott egy taxiba, és elvitt a templomába a 110. utcába, ahol egy imapadra fektetett, majd elko-bozta az antibióikumom, és rám parancsolt, hogy aludjak. Erre próbáltam magyarázni neki, hogy nem tudok aludni, csak kómába tudok zuhanni. Erre csilingelőn nevetett, és mondta, hogy vállalja a felelősséget. Nekem könnyek szöktek a szemembe, és mondtam neki, ha épelméjű volnék, hozzámennék feleségül, és szülnék neki kilenc gyereket. Ő meg lazán odaült a zongorához, és egy gyönyörű alatódalt énekelt nekem csodálatos fekete baritonján. Legalább nem kell egyedül meghaljak, gondoltam, és elaludtam. Almomban Pesten jártam, gyerekkori lakásomban, amikor is ledobták a bombát. Már mint az atombombát. Sűrű, forró, fekete hamus forgószeél törte be az ablakokat, pokoli erővel. Én sem maradtam rest, hanem felkaptam egy kést, és fültől fulig hasítottam a nyakam. De nem haltam meg. Bátyám érkezett rövidesen, és kedvetlen volt. Könnyörögtem, hogy jöjjön le velem szembe a körzetibe, hogy összevarrassák a nyakam, hogy ne lifegjen a bőr, de csak legyintett, hogy ez semmi, hogy most rengetegen vannak lenn ennél jóval súlyosabb ügyekkel, meg különben is kár orvosra pazarolni azt a pár percet, amíg még életben vagyunk.

Zoji és Jeannie

Tegnap éjjel mintegy tízórás beszélgetést folytattam Jeannie-vel és Zojival beszíva. Most mindketten nálam laknak.

Zoji, aki aznap toltotte be a tizennyolcat, egy ponton beporgött, és mindenáron meg akart téríteni istenhez. Én fagyos lekezeléssel ragaszkodtam hitetlenségemhez, amitől Zoji kiborult, mert fegyvertelennek érezte magát. Zoji csak militánsan tud viszonyulni, különben egy széttrancsírozott cserebogárnak érzi magát. Jeannie viszont egy huszonéves texasi lány, akinek nincs igénye arra, hogy forrón magába szippantson, és hamuvá égett egómat integrálja magába. Végül elegendő lett csökkent fenségemből, és elhatároztam, bevonulok a zuhany alá. Ezt már órák óta terveztem, de nem mertem elhagyni társalgónkat, mert félttem, Jeannie elalszik, ha nem tartom ébren azzal, hogy éhesen rátapadok a gesztusaira és hangsúlyaira.

Zojit elfogta a kétségbeesett tiptródás és dögunalom. Nekiállt dolgozni rajtam. Utálkozott. Engem hibáztatott, amiért reggelig nem tud kiszállni a vonatból, hanem kényeszerpályára került, és velem, hitetlen gyaurral van egy kupéba zárva. Kétpercenként újabb és újabb összeállításban jelent meg. Turbánokban, elöl, hátul, oldalt felhasított ruhákban. Egy ponton egy pici, szív alakú, piros bikinit hajított ki az ablakon, és megesküdött, hogy mostantól csak bokáig érő szoknyákban fog járni, és fésű nem éri majd a haját. Többször megpróbált szemmel verni, és értésemre adta, hogy csak azért tart életben, mert nem akarja megfosztani magát további gyötrésemtől. Orrlikaiba gyűrűket és hajcsatokat tömött, körmeire biblikus történeteket festett, majd lemosta őket egy penetránsan büzlő oldószerrel, miközben ollóját csattogtatva azzal fenyegetőzött, hogy belevág a hajamba, ha nem engedem, hogy katicabogarakat fessen a bokámra. A katicabogarak gondolatától annyira meghatódott, hogy szipogni kezdett, aztán egy naplementét ábrázoló képet mutatott a rajzfuzetéből, követelve, hogy két mellem közé festhesse, hogy ellenállhatatlan legyek. Mondtam neki, hogy már az vagyok.

Zoji apja egy telekspekuláns billiomos, aki az adónemfizetés művészetéről írt bestsellereket, amíg le nem csukták azzal a váddal, hogy ötmillióval tartozik az amerikai államnak. Egy hét után megunta a börtönt, és hetvenkét órás kimenőt kért, hogy összeszedje a pénzt. A kimenő második órájában már egy Brazíliába tartó gépről utasította számféjtőjét, hogy utaljon át húszezer dollárt Zoji bankszámlájára. Ennek két hónapja, és a húszezerből tizennyolcat már sikeresen elköltöttek Zoji rasztafari zenész fiú. Zojit ez perverz megelégedettséggel töltötte el, mert ennél jobbat nem tudott kitalálni anyja – egy militánsan fajgyűlölő magyar nő – bosszantására, aki naponta kétszer telefonált, azzal fenyegetve engem, hogy saját kezűleg, egy kétélű késsel fogja Zoji hasából kikaparni a fekete kölyköket. Néha éjszaka közepén is feltárcsázott, követelve, hogy azonnal vágjam ki Zojit az utcára, különben feljelent az adóhivatalnál. Én azzal csiútottam őt, hogy már elkésett, mert az adóhivatal emberei harmadik hete ott szorgoskodnak a levelesládám körül Zoji apjának tartózkodási helyére vadászva. Még a háziúr is felhívott, és megnyugtatóan, hogy ő pontosan tudja, ki lakik a lakásban, de őt nem érdekli a magánéletem. Erre én érdeklődést mutatva azt feleltem neki, hogy azt hittem, Amerikában vagyok. Ezt viszont nem értette, és rosszat sejtve elengedte a háromhavi lakbérkésedelmi díjamat.

Jeannie a kanapén feküdt, kifacsarodva, mint egy Picasso-festmény. A törzse velem szemben, de gyönyörű inas lába derékszögben elhajolva. Táncosnő egyébként. Csontos arcán könnyen pusztuló koravén bőr feszül. Egy vak román csodaorvosnak az asszisztense Brooklynban. A román orvos kis kalapáccsal ütogetve gyógyítja betegeit, miközben Jeannie jógalégszobában ül a padlón azzal a feladattal, hogy buddhai nyugalommal árássa el azt a lerobbant penészes lukat, amiben az orvos él.

Jeannie erőszakmentes józansága mennyei hálával töltött el, de nem értettem, milyen forrásból táplálkozott. Anyja három hete felrepült New Yorkba meglátogatni minket. Délután négykor szállt le a gépe a La Guardián, és ő ötkor már egy divatos harlemi dzsesszklubban ivott, ahonnan telefonált, hogy mindjárt jön. Éjfélkor beállított egy hétlövetű cowboyosizmába és egy ordas nagy cowboykalapba öltözve, két fekete dzsesszzenésszel a hóna alatt, majd ezek hárman többórás engesztelhetetlen zihálásba fogtak a nappaliban. Éjjel kettőkor Jeannie betántorgott a szobámba, bedőlt mellém az ágyba, és ájulásig azt ismételte, hogy most mindjárt kihányja a belét, de egészen. Nem mertem megsimogatni a fejét, mert testét kiverte a hideg verítékes undor, és féltem, hogy tévedésből a kezembe harap. Mire felébredtünk, anyja már

egy Texasba tartó gépen ült. Egy rövid, szégyenlős levélkét hagyott hátra, melyben értésünkre adta, hogy ő is szeretné már végre tudni, mit is akar az élettől, de úgy látszik, ennek még nem jött el az ideje.

Aztán a zuhany alatt pokolian megbántam, hogy megkértem őket, maradjanak fenn, mert én meg most már a zuhany alatt akartam maradni mindörökre. Az ütközés és súrlódás kisiklott a világból. Egymás voltunk. Én a rám ömlő víz és a csempe simasága, ők pedig az én kinyílt pórusaim. Minden együtt volt. A gyerekkorom meg a különböző korszakaim rétegei, ahogy egymásra húzódtak. Minden voltam egyszerre, minden már megélt énem. Testem egyszerre volt iszonyú esetlen és visszataszító, másrészt teljesen mindegy. Minden rendjén volt, ezek az összevissza kusza buckák meg szórók meg pufi nőiellen kezek. Ugyanakkor nagyon törékeny voltam a zuhany alatt, egy törékeny, formátlan óriás és ráncosodó csecsemő. Teljesen hidegre állítottam, és ott ültem alatta egy órát, de mégse sikerült lehűteni a testem. Aztán jöttek értem. Jeannie a fejemet törülgette, amit egy leeresztett, vastag falú gumilabdának éreztem. Zoji egy lepedőbe próbált csavarni, de a végtagjaim nem engedelmeskedtek se neki, se nekem, és Zoji panaszkodott, hogy cserbenhagytam őt.

Visszatértünk a *Mester és Margaritához*, amit Jeannie olvasott. Utálta, de nem bírta letenni. Ő is pont úgy érzett felőle, mint én. A Jézus-részek Pontius Pilátussal a legklasszikusabb leírásai ennek a találkozásnak, de a könyv többi része taszította. Ezen különben meglepődtem, mert hol van tőlem Jeannie a texasi múltjával, huszonegy évesen, mint negyedik generációs amerikai. Zoji csikorogva visszakanyarodott istenhez, én meg piszkáltam, hogy miért nem elégedett az étellel magával, miért kell neki egy mankó, ami túl van. Zoji ezen a ponton végleg ledobta magáról az összes cuccát. Ezt gyakran megteszi, és nem zavarja, hogy az ablakunk tárva-nyitva, és pár méterre velünk szembe egy hatalmas dél-amerikai család költözött. Csupa hím, akik hol pizzába tekert kábítószereket szállítanak házhoz, hol szobákat festenek a maffiának. De ekkor már hajnali kettő volt, és úgy tűnt, szomszédaink elmentek aludni, úgyhogy csak nevettem Zojin, ahogy eltűzött mozdulatokkal simogatta magát.

Jeannie megmutatta kilencéves kori fényképét: egy kis világító foxi kutya nézett vissza ránk. Iszonyú erőteljes gyöngédség fogott el Jeannie iránt, teljesen letaglózott, miközben arra próbáltam koncentrálni, hogyan biztosíthatnám örökre maradéktalan boldogságát, de annyira szétszórt volt a gondolkozásom, hogy már megszületésükkor nyomát vesztettem brilliáns ötleteimnek.

Később Jeannie megint Jézusról beszélt, hogy míg olvasta a könyvet, azon gondolkozott, hogy vajon az isten mért hányt ekkorát (az emberiségre utalt ezzel), és aztán meg arról, ahogy Krisztus ott lógott a kereszten, és izzadt, és ez összekeveredett a vérral, amíg égette a nap, szóval, hogy ő azt gondolta akkor, hogy „WAUUUU!!!”. Ezen röhögőgörcsöt kaptam, ezen a WAUUUU-n, mert ez annyira jellegzetesen és kibíratatlanul amerikai volt. Fetrengtem, és halálfélelmem támadt, mert azt hittem, soha többé nem fogom tudni abbahagyni. Erre Zoji és Jeannie jégkockákkal kezdtek dobálni, amitől valahogy jobban lettem.

Az egyik jégkocka fultövon talált, és a vér a combomra csöpögött. Zoji ragaszkodott ahhoz, hogy egy apró ezüstgyűszűbe fogja fel a szent nedűt. Amíg izmos kicsi mezítelen testét fölém hajtotta, és a fulemnél szöszmötölt, megint elfogott ugyanaz a nyugalom, amit korábban átéltem a zuhany alatt. Átszellemultságemben azt találtam mondani Zojinak, hogy hajlandó vagyok átgondolni az istenkérdést. Zoji azonnal elrohant a Bibliáért. Gyöngéden eltoltam magamtól azzal, hogy „úgy érzem, egy hatalmas lé-

pést tettem a helyes irányba, és a legközelebbi lépés előtt szeretnék egy pár hetes szünetet tartani”.

A nikotínéhség elérte maximumát. Gyilkolni tudtam volna egy cigiért. Erről akartam beszélni, de Jeannie minden szónál félbeszakított, mert meg akarta rendezni, ahogy beszélek, és nem engedett. Ettől újabb röhögögörcsöt kaptam. Haldokoltam. Végül már egyáltalán nem emlékeztem semmire, hogy mit is akartam. Az volt a fixa ideám, hogy menjünk le a városba, a Nyugati Faluba, és ezt ismételttem, mintha tikkem volna. Mindannyian tudtuk, hogy ez képtelenség, mert így éjjel egy óra a metrót.

Jeannie-ből hirtelen előtört a vakdüh. Azt mondta, hogy én legalább egy olyan helyről jöttem, aminek van egy ezeréves kultúrája, de ő? Ő honnan jött?

„Ez az egész Amerika olyan, mint egy pattogatott kukoricán hizlalt túltengő csecsemő. Minden CSAK díszlet, és a folyókban pedig már egy csepp igazi víz sincs” – ugatta Jeannie elkeseredve, és elaludt. Zoji összegömbölyödve szuszogott az ölében. Felmentem a háztetőre, ahol a szél vadul hozzácsapkodott a kéményhez. Az óriás holdtölte fénye euforikus gejzireket fakasztott bennem. Ahogy néztem a Washington híd gigászi szerkezetét és az alatta feketén csillogó roppant víztömeget, mely visszafelé folyt medrében, minden túlélhetőnek tűnt.

Az utolsó nő

Kriszti eredetileg meghalni ment Párizsba, mert úgy érezte, B. nélkül nem érdemes tovább élni, és Pest túl piti helynek tűnt a meghaláshoz. Aztán inkább mégis beadta a bevándorlási kérelmét Amerikába. Egy darabig a Haarlemben lakott egy nagyon kemény Karib-tengeri fekete törzsnél, ahol harmadik vagy negyedik feleségként volt számon tartva, de csak azért tartották, hogy vezesse arany- és elefántcsontcsempész üzletük könyvelését. Aztán kidobták, mert egyszer beszívott állapotban szétszedte a komputerüket, és nem tudta összerakni. Huszonnégy órát adtak neki a szerelésre. Hogy biztosítsa az ihletet, egy akkora adag heroint vágott be magának intravénásan, hogy egy hétig feküdt málló tengeri szivacsként a gép mellett mosolyogva. Életében nem volt még ilyen töményen boldog. Közvetlen kapcsolatban állt istennel, aki nagyon pontos utasításokkal látta el, de mire nekiállhatott volna a szerelésnek, az egyik unokaöcs a vállára vetette ernyedő testét meg a cókmojkait, és szépen kiterítette a járdaszélre a 135-ös utcánál. Egy hónap múlva Kriszti Lillánál bukkant fel, aki épp leépítette esztétikai okok miatt tárolt koreai fiúját, úgyhogy kapóra jött, hogy nem kell egyedül aludnia, de pár hét után kidobta, mert Kriszti nem volt hajlandó pénzt keresni, és a fürdőkádból pedig csak akkor szállt ki rövid szünetekre, ha Lilla már az életét fenyegette. Ezután néhány hétre magához fogadta egy mágus a Keleti Faluban, mert segédre volt szüksége, de kirúgta, mert nem bírta elviselni, hogy Kriszti állandóan szívott, és klienseit UFO-élményeivel tömte, ahelyett hogy takarított volna. Aztán a terhes anyák otthonába került a Pokol Konyhája nevű városrészben, de onnan is kidobták, mert nem volt terhes. És folajánlottak neki valamilyen menhelyet Queensben, de Kriszti toporzékkolt, hogy őt csak ne vágják ki a külvárosba, mert ő Manhattanben akar lakni, hogy ő nem azért jött át Európából, hogy egy szaros külvárosi lepatelepen vakarja a falat, és akkor ő inkább az utcát választja. Erre ki is ült az utcasá-

rokra a bőrdjereire, és fel is szedte valaki, de kirúgta, mert Kriszti nem volt hajlandó az ilyenkor evidenciában tartott szolgáltatásokra. Erre megsajnálta egy szociális gondozó, és berakta egy zárdába a 23-as utcában, ahol öt fekete és öt fehér apáca nézte a tévét egész nap, miközben gyümölcslevet préseltek. De Kriszti nem akart préselni, csak tévézni, és onnan is mennie kellett. Eközben mindig makulátlan fehér vasalt nadrágban járt, kvarcolt, és naponta órákon át tisztálkodott, körmöt reszelt, ápolta az arcbőrét. Mindezt valamilyen rejtélyes tehetséggel akkor is meg tudta tenni, amikor épp az utcán lakott. A vasalója, a kvarclámpája és a bőrápoló szereit – ebből állt az élete.

És felhívott, és közölte, hogy nálam kéne aludnia, mert már három éjszaka nem volt hol. Én épp szokásomhoz híven rendkívül sérülékeny elmeállapotban és begorcsolt védelmi testtartásban ültem kifizetetlen számláim körében, és rettegettem, hogy a Kriszti sajátos örülete megadja a végső lökést a teljes széthulláshoz. Az utolsó földön kivirágzott, pongyola pitypang törékeny vattabolyha voltam, mely a totális megsemmisülés ígézetében várt a történelem legincifincibb fuvallatára. És ez a fuvallat most beteljesülni látszott.

– Ki kell pihenjem magam – mondta nagyon határozott hangon –, mert holnap egy iszonyú fontos találkozóm lesz a Kijev nevű vendéglőben a tulajjal. Melót ígért.

– Hánykor? – kérdeztem szigorúan.

– Tízkor.

– És megígéred, hogy nem fogod elkésni? – kérdeztem zordan.

– Persze – mondta Kriszti, és lerakta a telefont, nehogy meggondoljam magam.

Négy éve nem láttam. Csont és bőr volt. A haja a fenekét verdeste, és arca összezsugorodott. Egy pici, összezsugorodott fejű öregasszony arca nézett rám a gyűrt homlok mögül. Olyan mohón kereste a tekintetemet, hogy elfordultam, nehogy belém katintsa a szemét, és ráfordítsa a lakatot. A tányérját néztem, amiről épp három csirkecomb tömött sietve magába sült krumplival. Egyfolytában beszélt, nehogy alkalmat adhasson a világnak arra, hogy rákérdessen az életére. Mondtam, hogy talán egyen lassabban, úgy jobban megmarad benne.

– AAAA – mondta, és legyintett – az idegeim nem engedik. Ez itt – és egy kiló kenyérre mutatott, meg egy csomag vajra –, ez itt semmi, én ezt egy óra alatt égetem el.

Lerohantam venni még két doboz müzlit meg tejet, azt is bepakolta. Másnap hétkor keltettem, bár gyanítottam, hogy ez nem lesz elég neki. Kilenckor még mindig a kádban ült. Mint egy kikopott idegű zárdafőnöknő, bekopogtam hozzá, és mondtam, hogy most már mennie kell, mert elkésik. Jó – mondta Kriszti, és tovább súrolta a lábkörmeit egy elefántcsont nyelű spéci kis súrolókefével. Fél tízkor csípőre tett kézzel követeltem, hogy szálljon ki a kádból.

– Jól van – mondta Kriszti rezenéstelenül, és maradt, egy igaz mester odaadásával dolgozva testén. Tizenegykor úgy döntöttem, hogy fizikailag fogom kiemelni a kádból, de aztán úgy nézett rám, olyan nyugodt dühvel és megvetéssel, hogy rájöttem, le vagyok szarva. En milyen alapon akarom, hogy ő belegyömöszölje magát ezekbe az előre gyártott műanyag présekbe, mikor én magam minden ízemmél lázadok ellenük? Meg különben is miről van szó? Egy nyomorult kis pincérnői állásról egy rossz lengyel lebujsban.

Hirtelen rájöttem, hogy ez tartja Kriszti életben, ez a végtelenített feladat, ez az állandó beteljesíthetetlen szükséglete, hogy a testén munkálkodjon, hogy folyamatosan vakarja ki a világot szennyéből, hogy tokélyre vigye, és aztán dacosan felmutathassa ezt a testet a széthulló mocskos világ ellenében, mint a makulátlanság utáni szomjú-

hozás utolsó igaz fellegvárát. Semmi sem létezett számára ezen a világon, csak ez a tisztogatásra éhes test.

Most először elhittem neki azt, amit még nyolc éve mondott nekem a Parlamenttel szemben a Batthyány téren:

– Az apám rendszeresen megbaszott négyéves koromtól kezdve. Igen, megbaszott, és az anyám tudott róla és hagyta.

Én annak idején türelmetlenül elfordultam, a Parlament kupolájába temetve figyelmemet, hogy ne kelljen a szemébe mondanom, hogy nem hiszem. Azon a kisszerű alapon nem hittem neki akkor, hogy túl örülden hangzott, amit mondott, és ezzel akaratlanul is a gyerekrontók népes táborának cinkosa lettem. Akit ennyire elrongáltak, azt mi kényszeresen tovább kívánjuk rongálni. Az elesettség rettentő kihívás a további ültegek kiosztásához.

Egyrészt kétségbeesetten kutattam Kriszti megmentésének eszközeit, másrészt szerettem volna egy kanál vízben megfojtani, amiért meg kéne mentenem. Rettegtem tőle, mert felismertem magam az ő nyomorában, hogy mint egy súlyos, rám kötözött ágyúgolyó fog lehúzni magával a lepratelep mélyére, mert ugyanolyan gyönge vagyok, mint ő, mert ugyanúgy a létezés szélén imbolygok egy nagyon vékony rohadó lécecskén, és lelkem legmélyén mint szirének éneke húz le magával a teljes feladás vágya. Hogy mindent elengedjek, és ne kelljen többet erőlködve megjártsanom, hogy képes vagyok arra, amire a többiek: a felszínen maradni, belesimulni a rabszolgalét hétköznapjaiba.

Délben még együtt ebédeltünk, aztán elindult. Pár hét múlva telefonált. Kérdeztem, mi lett a pincérnői állással. Azt mondta, már épp egy sarokra volt a Kijevtől, mikor belenézett egy kirakatüvegbe, és látta, hogy egy hatalmas pattanás nőtt ki az orrán, és úgy gondolta, ezzel a ronda nagy pattanással mégsem mehet munkár kérni.

– Értem – mondtam.

– Pár nap múlva visszamehetek a törzsbe, a Haarlembe – folytatta Kriszti.

– Igen – mondtam jegesen, remélve, hogy ez majd lefagyasztja önútálatomat. Tudtam, hogy mit akar tőlem, és tudtam, hogy el fogom engedni őt. Ezt a megnyomorított, hártyakönnyű lepkét most magára hagyom. Megengedem, hogy egyenest belerepüljön a zúzógépbe, New York emésztőcsatornájába, ahol minden történet ugyanarra a csattanásra végződik.

– Azt hiszem, nálad felejtettem az egyik fésűmet – Kriszti hangja egy szakadék felett rezgő vékony, túlfeszített cérnaszál volt.

– Nem tudok segíteni rajtad – mondtam, és hányinger környékezett.

– Nagyon kell a fésűm.

– Esküszöm, nem láttam – mondtam, és szerettem volna nekifutásból szétverni a fejem a falon.

– Ilyen fésűt nem találok többet – mondta Kriszti, aki mintha megsajnálta volna önféltésemért, de akiben mégis kegyetlenül dolgozott az a rohadt kis túlélni akarás.

Nem válaszoltam.

– A fésűm – mondta Kriszti.

– Nem – mondtam.

– Éhes vagyok – dobta be Kriszti az utolsó nagyágyút.

A rianás hangja kínzón vágott át rajtam, és az a rettentő jégtábla meghasadt bennem.

Letettem a telefont.